

[Lis Noer Holmberg]

vi, at man netop ændrer beskyttede boliger til ældreboliger, for så er der noget med, at kommunerne kan få refusion. Men ikke nok med det. Nu laver man også distriktsnormeringer, og det vil sige, at både de handicappede, de psykisk dårlige, faktisk får mindre hjælp til rådighed, end de har haft tidligere.

Det er i høj grad en amts- og kommunalafgørelse, men jeg finder det meget vigtigt, at vi her fra Folketinget kommer med nogle klare signaler.

Ude omkring på plejehjemmene får vi flere og flere demente. Der hører man også, når man kommer på disse plejehjem jævnligt, at de ikke har det personale med en uddannelse, de har brug for, og som kan tage sig af netop disse psykiatriske beboere.

Uddannelse er altså nødvendigt, og det er uhyre vigtigt, at man inddrager frivillige organisationer osv. Det har vi hørt her, og det synes jeg også er glimrende. Men jeg synes også, man har oplevet gang på gang, at man udsulter de frivillige organisationer. Det betyder jo, at de ikke har nogle ressourcer, så de kan komme med den indsats, der er behov for.

Distriktspsykiatrien er en god ting, og jeg tror bestemt, at mange psykiske tilfælde kan begrænses, hvis distriktspsykiatrien lever op til forventningerne, men gør den det?

Det er helt klart, at mange problemer løses bedst dér, hvor de opstår, og når man taler om medicin, er medicin en hjælp til selvhjælp, men der må være tid og ressourcer til terapi, samtaler osv.

Dårlige nerver er nok noget af det værste, vi har, og alt for mange lider af dårlige nerver og har det psykisk dårligt. Der bliver flere og flere af dem, og derfor er det virkelig vigtigt med en debat om dette emne.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti vil også tilslutte sig rækken af partier, der med tilfredshed hilser, at CD har rejst denne debat.

Kristeligt Folkeparti har, hver gang vi har diskuteret sundhed, sagt, at der er en gruppe, som har det særdeles svært i det danske samfund, og det er de psykisk syge.

Ved sådan en debat kan vi godt alle sammen blive enige om – det viser jo også vores dagsordensforslag – at der er et problem, og at der skal gøres noget.

Jeg kunne godt tænke mig i dag at trække nogle ting frem. For det første, hvordan undgår vi, at folk bliver psykisk syge? Hvem bliver psykisk syge? Har vi forskning nok om disse ting, så vi måske på et tidligt tidspunkt kunne sætte ind over for særligt truede personer eller grupper, eller ved vi godt, at problemet er der, at der er mange, der lider under det, men at der jo ikke rigtig er noget at gøre ved det?

Altså mere forskning, mere med at finde ud af, hvem det er, og hvad vi kan gøre. Jeg kunne godt i dag remse en hel del ting op, som siger noget om, at der er nogle grupper, der er særlig udsat. Det ved vi der er, så det vil jeg ikke bruge tiden til i dag.

En anden ting det er, at når man så er blevet psykisk syg af en eller anden årsag, hvordan har man det så? I det danske samfund er det ikke noget, man taler om, og det er også kommet tydeligt frem i dag. Men hvad er grunden til, kan vi så spørge, at man ikke taler om det?

Hvorfor er man lidt skamfuld, lidt genert over at skulle sige, at én selv eller éns nærmeste pårørende er psykisk syg? Der er mange aspekter i dette også, men det er også et aspekt hen til arbejdsmarkedsforhold, at man måske har sværere ved at få et arbejde, hvis man erkender, at man har været psykisk syg. Jeg mindes i sin tid, da vi arbejdede meget med adoption, at en kvinde blev nægtet adoption, fordi hun som 15-årig havde været under psykiatrisk behandling. Det er da klart, at hvis man ved, at det kan få nogle konsekvenser på længere sigt, siger man da ikke, at man er psykisk syg, man prøver endda at skjule det.

Det er ikke noget, vi kan løse i Folketinget. Det er simpelt hen en anden holdning, vi må have frem. Der kan være mange kilder til det. Måske kunne radio og tv lægge ud og være med til at fortælle befolkningen, ligesom man har gjort ved andre grupper, hvad det er, således at man ved, hvad man skal foretage sig. Det, der er problemet, er nok, at vi inderst inde er bange for og usikre over for de psykisk syge. Vi ved ikke rigtig, hvordan vi skal takle problemet, vi ved ikke rigtig, hvad vi skal sige til dem. Vi er så bange for at støde, og så holder vi os måske tilbage med det resultat, at den psykisk syge bliver isoleret, ikke fordi vi ikke egentlig gerne vil snakke med dem, men vi tør ikke rigtig.

En anden ting, som også er klart fremme i dag, er, hvordan behandler vi, og hvad gør vi?